

ACTE COMMEMORATIU DEL 25è ANIVERSARI DEL CENTRE UNESCO DE CATALUNYA I LLIURAMENT DEL I PREMI UNESCOCAT

Palau del Parlament, 10 de desembre de 2010

Molt bona nit, senyores diputades, senyors diputats, senyor director de Relacions amb els Estats i les Comissions Nacionals de la Unesco, president honorari, president i director del Centre Unesco de Catalunya, regidor de l'Ajuntament de Barcelona, autoritats, senyores i senyors.

Acollir aquest acte commemoratiu del 25è aniversari del centre Unesco de Catalunya i el lliurament d'aquest primer premi Unescocat és un honor per a aquesta casa, per al Parlament.

Ho és per les moltes contribucions que Unescocat ha fet i fa a la nostra societat. Organització pionera del que avui s'anomena 'la diplomàcia cultural', ens ha donat projecció internacional, ha estat des del principi un punt de connexió amb el món global, ha obert debats de present i de futur al nostre país, ha aportat reflexions i coneixement, ha impulsat accions, ha incidit positivament en l'evolució, al nostre país, de l'educació, la protecció del patrimoni, l'accés al coneixement, la sostenibilitat, la cultura de la pau, els valors, els drets humans, la diversitat cultural i lingüística, i el diàleg interreligiós.

Aquest bagatge mereix el reconeixement més solemne de la nostra institució i la felicitació agraïda per aquests primers vint-i-cinc anys.

Vull remarcar aquest reconeixement merescut, però també aprofitar l'oportunitat per afegir dues reflexions més lligades a la realitat del present, del present que vivim.

La primera, vinculada al fet de ser un exemple de força i d'èxit de la societat civil catalana. Com s'ha dit sovint, la manca de mecanismes, d'instruments d'estat, d'un estat propi ha empès la societat catalana a fer un pas endavant, en moltes ocasions, en molts àmbits al llarg dels darrers tres segles.

I el d'Unescocat n'és un exemple destacat. Va néixer com a organització no governamental per cobrir l'anhel d'internacionalització, de globalització de la sempre activa societat catalana.

Amb tenacitat, amb molt de treball va obrir camí. Amb qualitat, amb il·lusió, amb rigor fins i tot va esdevenir un referent de noves maneres de fer a la Unesco. El seu èxit és l'èxit de la societat civil catalana.

I avui ho hem de tenir present de manera especial, perquè darrerament la societat civil catalana ha rebut un cop dur, ha patit les conseqüències de la voluntat d'aprofitament personal d'una persona que presidia una entitat cultural simbòlica. Molts a fora –i alguns a dins del país– han aprofitat per intentar desacreditar la societat catalana i la societat civil, específicament.

Moments com aquest són els que demanen obrir bé els ulls i identificar i reivindicar la part positiva de la balança, valorar com es mereix tota la resta d'aquest gran teixit social, destacar els nombrosos exemples d'esforç, de treball, de dedicació de tantes i tantes persones que, en infinitat d'entitats i organitzacions socials, contribueixen al progrés del nostre país.

No tan sols això. La nostra és una societat solidària que ha donat i dona suport a dins i fora del país, a tota mena de causes i accions a favor de la llibertat, la justícia social i el desenvolupament humà. I vet aquí que ara tenim tres persones segrestades, tres catalans segrestats que havien anat a portar aliments i recursos a gent de països que els necessitaven. Confiam que la situació acabi bé, que tothom que hagi d'actuar actuï, que ho faci amb diligència i amb rapidesa.

En faig esment perquè, malgrat la terrible injustícia del segrest, els catalans continuarem essent solidaris, i ho serem de portes enfora i de portes endins. Forma part de la nostra manera de ser, com ho és organitzar-nos i contribuir al progrés humà, ja sigui per mitjà de les institucions o d'un teixit social potent de què podem estar orgullosos.

Catalunya compta amb una societat civil generosa, honesta, solidària, treballadora, que pensa en el bé col·lectiu, en la pau, en el país, en la nació catalana i en el progrés humà.

I, a remolc d'això, permetin-me una darrera reflexió. Vivim moments de crisis globals i locals en diferents àmbits: l'àmbit l'econòmic, l'àmbit laboral, passant pel mediambiental, entre altres. Crisis actuals que tenen la seva arrel, precisament, en la pèrdua de valors col·lectius, en el triomf de la cobdícia personal i els guanys immediats.

S'està comprovant que hi ha una relació directa entre els valors socials i el funcionament de les institucions, de les empreses, del país.

Davant les crisis, canvis. Per tant, canviar, actuar sobre allò que ja no funciona. Sobre els valors, podem fer discursos i reflexions, però el més útil és donar exemple. Calen exemples i calen referents.

Cal posar referents visibles que transmetin valors, que generin actituds, que donin una nova dimensió dels valors a la nostra societat.

I en aquest sentit, Unescocat, i tota la gent que l'ha impulsat, que l'impulsa, que l'impulsarà, que n'ha fet instrument valuós per a la nostra societat aquests vint-i-cinc anys, mereix un lloc destacat, és un d'aquests exemples que cal i avui vull reivindicar.

I en coherència aquest premi que avui es lliura per primer cop ha de ser un premi que la gent identifiqui, que Catalunya necessita conèixer en aquest camí de la construcció de referents, de situar al capdamunt de l'escala de valors, valors positius i valors col·lectius.

Mirin, hi ha una expressió que a mi m'ha agradat sempre, que l'he sentit a dir des de petit. Quan es referien a alguna persona, a una bona persona, sempre deien: "Aquest és amic de la casa de tota la vida". El Parlament és la institució que representa totes les catalanes i els catalans, i el Parlament com a institució també té aquests amics de la casa. Federico Mayor Zaragoza és un bon exemple d'amic de la casa, i Montserrat Figueras i Jordi Savall també són bons amics de la casa, fins al punt que Jordi Savall té la Medalla d'Or, com ja s'ha dit, del Parlament de Catalunya.

Penso que, per a Catalunya, és un luxe tenir persones com Jordi Savall i Montserrat Figueras, persones que fan de la millor música que en aquests moments es pot trobar avui al món i persones absolutament compromeses amb la pau i la solidaritat.

Els parlava dels amics de la casa. També els podria parlar de les icones, dels referents del país. Hi ha un referent que també utilitzem molt en aquesta casa, i l'utilitzem en molts aspectes, i és Pau Casals. Pau Casals, que va ser un referent des del punt de vista musical, excel·lència màxima en el món, però també va ser un referent des del punt de vista del compromís amb la nació catalana i del compromís amb la pau.

Doncs bé, aquest referent que va ser Pau Casals, avui té una rèplica; referents com Montserrat Figueras i Jordi Savall, precisament pel mateix: pel compromís amb el país, pel compromís amb la pau, pel compromís amb la solidaritat i perquè tenen una excel·lència musical que és reconeguda mundialment.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Ernest Benach i Pascual
President

Per tant, és un honor per a aquest país tenir referents com vostès.

Acabo. Unescocat, Jordi Savall, Montserrat Figueras són un exemple del que hauria de fer i hauria de ser Catalunya: present al món, capdavantera arreu, excel·lent en la nostra cultura i imprescindible, com Jordi Savall, Montserrat Figueras i Unescocat.

Moltes gràcies.